

δάτων Μακεδ. (Καταφύγ.) 4) Μικρά κοιλότης γῆς, λάκκος "Ηπ. Θεσσ. Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Ἀράχ.) : "Επισι 'ς ἕνα γούπατον γιμᾶτον νηρό Σκόπ. 5) Κοιλότης ἐδαφική, χάσμα γῆς σχηματισθὲν ἐξ ὑποχωρήσεως τοῦ ἐδάφους Εὐβ. (Βρύσ.) : Νὰ προσέχης, νὰ μὴν πέσης σὲ κανένα γούπατο. 6) Τὸ ἐκ χώματος δάπεδον οἰκίας Κεφαλλ. : "Εκεῖ πού κοιμόμαστε εἶναι σανίδα, 'ς τὸ μαγερεῖο εἶναι γούπατο.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούπατο πολλαχ. καὶ ὑπὸ τοὺς τύπ. Γούπαντα τά, Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἀγούπατος Πελοπν. (Μάν.)

γούπατω Στερελλ. (Ἀμφιλογ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο ὑ π α τ ο ς.

Ἀπρόσ., κάνει κοίλωμα τὸ ἐδαφος.

γούρ μόν. ἐνιαχ. καὶ Πόντ. ("Οφ. Χαλδ.)

Λέξις ἠχοιμητική, ἐκφερομένη δις.

1) Ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ παραγομένου εἰς τὰ ἔντερα ἐκ τῆς ἐν αὐτοῖς κινήσεως ἀερίων ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) : "Εφα φασούλια κ' ἡ κοιλιὰ μου ἐσήμερα ὅλη τὴν ἡμέρα κάνει γούρ γούρ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) 2) Ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς τῶν περιστέρων ἐνιαχ. : Ἀρχινήσανε τὰ περιστέρια ἀπὸ τὴν αὐλὴν τὸ γούρ γούρ καὶ μοῦ πήσανε τὸ κεφάλι Πελοπν. (Γαργαλ.) 3) Ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς ὠρουμένου κυνὸς Πόντ. ("Οφ.) 4) Ἐπὶ διαπληκτισμοῦ Πόντ. (Χαλδ.) : Ντό ἐν' αὐτο καὶ κάθαν ὦραν γούρ γούρ.

γουργουθάκι τό, Α. Κρήτ. (Μύρτ. Νεάπ. Πεδιάδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ ο ὑ ρ γ ο υ θ α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι.

Μικρὸς λάκκος ἐνθ' ἄν.: "Ενα γουργουθάκι νερό ἦτανε κειά, δὲ δό'δα καὶ βούτηξα Α. Κρήτ. Φράξε τὸ γουργουθάκι κειονὲ μὴ βάη κανενοῦ ὁ πόδας του μέσα καὶ τότε βγάλῃ αὐτόθ. || Ἄσμ.

"Σ τὸν οὐρανὸν ἐστράφηκα κ' εἶδα 'να γουργουθάκι κ' ἐκεῖα ξεπλένον τσι καρδιές καὶ βγαίνει τὸ φαρμάκι αὐτόθ.

Ἐσὺ τὸ πίνεις τὸ νερό σ' ὀλόχρυσο βαρδάκι

μὰ 'γὼ τὸ κακορρίζικο 'ς τσῆ γῆς τὸ γουργουθάκι (βαρδάκι = πῆλινον δοχεῖον ὕδατος) Μύρτ. Συνών. ἄ ρ ο - λ ι θ ἄ κ ι.

γούργουθας ὁ, Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) γούργουθος ὁ, Κρήτ. (Σέλιν.) βούργουθας Κρήτ. Πληθ. γούργουθα τά, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ Βυζαντ. οὖς. γ ο ὑ ρ γ ο υ θ α ς, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Ριμ. Ἀπολλων., 318 εἰς Ἑμμ. Κριαρᾶ Λεξ. Μεσν. 4, 362: «καὶ ἀπὸ τόσον χιονητὸν κείτεται κακωμένος|ἀπέσω'ς ἕνα γούργουθα ὡσὰν ἀποθαμμένος» Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ.

Φυσικὸς ἢ τεχνητὸς λάκκος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου συγκρατεῖται ποσότης ὕδατος ἐνθ' ἄν.: Εὐρήκαμε τὸ γούργουθα γεμᾶτο κ' ἐποτίσαμε τὰ βούγια Κρήτ. (Νεάπ.) Συνών. ἄ ρ ὀ - λ ι θ ὁ ς, ἄ ρ ὀ ς, γ ο ὑ ρ ν α 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουργουῖθοι Κρήτ. (Ἀμάρ.) Γούργουθα Κρήτ. (Νεάπ.)

γουργούθι τό, Κρήτ. (Βιάνν. Νεάπ. Σέλιν. Σητ.)

Ἵποκορ. τῆς λ. γ ο ὑ ρ γ ο υ θ α ς.

Μικρὸς φυσικὸς ἢ τεχνητὸς λάκκος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου συγκρατεῖται μικρὰ ποσότης ὕδατος ἐνθ' ἄν.: Ἄν ἔχη καθαρό νερό τὸ γουργούθι, νὰ γεμίσης τὸ γουνερό, νὰ δὲ φέρῃς νὰ πιοῦμε (κουνερός = πῆλινον δοχεῖον ὕδατος) Κρήτ. (Σητ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουργουῖθια Κρήτ. (Ἀποκόρ. Νεάπ. Σέλιν.)

γουργουθιάζω Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.) γουργουθιάω Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ ο ὑ ρ γ ο υ θ α ς.

Ἐπὶ ὕδατος, συγκεντροῦμαι εἰς λάκκον: Λάκκο κὰν' ἡ - ρ - αὐλή μας καὶ γουργουθιάσε τὸ νερό 'κειά. Ραμν. Σαφίς λάκκους εἶν' ὁ δρόμος καὶ μιὰ βόρα νὰ κάμη, γουρ-γουθιά τὸ νερό καὶ δὲ βορεῖ νὰ περάσῃ ἄθροπος (σαφίς = ἐντελῶς) αὐτόθ.

γουργουλές ὁ, Ζάκ. Θεσσ. (Πήλ.) Κρήτ. — Ν. Πολίτ., Παραδ., 1, 532 γουργουλιές Μακεδ. (Γαλατ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *gulguile* = θόρυβος, πάταγος.

1) Θόρυβος, ἀναταραχὴ ἐνθ' ἄν.: Γυρὸν γουργουλιέν ἔχ' οὐ γείτοννας σπὶτ' τ' Μακεδ. (Γαλατ.) β) Ὡς φρ. κάνω — βάνω γουργουλέδες (ἐνσπείρω ζιζάνια, προκαλῶ ἐριδας) Θεσσ. (Πήλ.) Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν.: "Εβαλι γουργουλέ κι χάλασι ἡ δ'λειά Θεσσ. (Πήλ.) Εἶδανε πού ἤθελε καὶ μαζί τους νὰ παίξῃ καὶ μία μέρα ἔκαμε γουργουλέδες, γιὰ νὰ τσακω-θοῦνε ἀναμεταξύ τους Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ ἐριστικὴ διάθεσις Ζάκ.: "Εχει γουργουλέ γιὰ καβγά.

γουργουλήθρα ἡ, βλ. γουργουρήθρα.

γουργούλημα τό, βλ. γουργούρημα.

γουργουλιανὸς ὁ, βλ. γουργουριανός.

γουργουλιδάκι τό, βλ. γουργουριδάκι.

γουργουλίδι τό, βλ. γουργουρίδι.

γουργούρα ἡ, Ἀθῆν. Ἀνάφ. Ἄνδρ. Ζάκ. Ἡπ. (Βίτσ. Ζαγόρ. Κοκκιν. Ἰωάνν.) Κύθν. Λευκ. Μακεδ. (Ζουπάν. κ. ἄ.) Πάτμ. Πελοπν. (Γορτυν. Λάλ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀμφ.) — Γ. Σουρῆς, Ρωμ., ἀρ. 23 — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. γουργούρα Ἀθῆν. Ἀνάφ. Ἄνδρ. (Γαύρ.) Ζάκ. Θεσσ. (Τρίκερ.) Θράκ. (Κασταν.) Ἰων. (Βουρλ.) Κύθν. Μύκ. Προπ. (Κύζ.) Χίος Ψαρ. — Ν. Κοτσοβίλ., Ἐξαρτ. πλοίων, 128 Α. Παλάσκ., Ὀνοματο-λόγ., 40 Α. Σακελλαρ., Ἐγχειρ. Ἀρμενιστ., 210 D.C. Hes-seling, Mots marit., 35 Ν. Χαλιόρ., Ὑδρέικ. θρύλ., 163 Ἐφημ. Καθημερινὴ 15 Μαρτ. 1924 — Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. 304 Πρω. Δημητρ. γουργούλ-λα Κάλυμν. Κῶς γουργόλα Δαρδαν. βουργουόρα Κύπρ. γουργάρα Ζάκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Καρδαμ. Κόρινθ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Δωρ.) — Λεξ. Δημητρ.

Λέξις ἠχοιμητική. Πβ. τὸ συνών. γ ο ὑ ρ γ ο υ ρ α ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Βυζαντ. γ ο ὑ ρ γ ο υ ρ ο ς.

1) Ὁ ἰδιάζων ἤχος ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς ἐντὸς τῶν ἐντέ-ρων μετακινήσεως ὑγρῶν ἢ ἀερίων, ὁ βορβορυγμός Ἀθῆν. Ἄνδρ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: "Εχω γουργουῖρες 'ς τὴν κοιλιὰ Ἀθῆν. || Φρ. Ἡ κοιλιὰ τ' παῖζ' γουργούρα (πρὸς πεινῶντα) Μακεδ. Συνών. φρ. Ἡ κοιλιὰ τοῦ παῖζι ταμ-π ο υ ρ ᾶ || Ποίημ.

Κι ἂν τύχη μέσα 'ς τὴν κοιλιὰ νὰ ρεῖώσετε γουργούρα Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. Συνών. β ο υ ρ β ο υ λ ἄ κ ι α σ μ α, γ ο ὑ ρ γ ο υ ρ α ς 1, γ ο υ ρ γ ο ὑ ρ ῆ μ α, γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῆ - τ ὁ 1, γ ο υ ρ γ ο ὑ ρ ι 1, γ ο υ ρ γ ο ὑ ρ ι σ η 1, γ ο υ ρ - γ ο ὑ ρ ι σ μ α 1. 2) Ὁ κατὰ τὴν πλήρωσιν ἢ ἐκκένωσιν στενολαίμου ὑδρίας παραγόμενος ἤχος Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῆ τ ὁ 2, γ ο υ ρ γ ο ὑ ρ ι 1. β) Ὑ-δροφόρον ἀγγεῖον ἔχον στενὸν λαίμον, ἐνίοτε δὲ καὶ διάτρη-

τον όριζόντιον διάφραγμα εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ λαίμου οὕτως, ὥστε τὸ ἐξερχόμενον ὕδωρ νὰ ἤχη Ἀθῆν. Ἀνάφ. Ἄνδρ. Ζάκ. Θράκ. (Κασταν.) Κύθν. Λευκ. Πάτμ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφ.) — Λεξ. Αἰν.: "Εσπασ' ἡ γουργούρα μας Ζάκ. Τῇ γουργούρα νὰ τὴν βάλης 'ς τὸ παρεθύρι ἀπιθωτά, μὴ λάχη καὶ σπάση αὐτόθ. Φέρ' τ' γουργούρα νὰ πιῶ νερό. Αἰτωλ. Συνών. βίκα, γούργουρας 4β, γουργουράκι 1, γουργουράτος 2, γουργούρι 3, μπότης, φλασκί, χουρχούρα. 3) Ὁ κοῖλος καρπὸς τῆς κολοκύνθης τῆς λαγηνοφόρου (*Cucurbita lagenaria*), ὁ κοινῶς λεγόμενος νεροκολλοκύθα Κάλυμν. Κῶς: Πάρε καμ-μιὰ γουργούλ-λαν νὰ τὴν βάλωμεν γαλαδοῦρι (= σημεῖον, ἀπὸ τοῦ οὐοῦ κρεμοῦν τὸ παραγάδι κατὰ τὸ ψάρευμα) Κάλυμν. β) Μεταφ., ἡ κενὴ κεφαλὴ καί, μετων., ὁ ἀνόητος, ὁ φλύαρος Κάλυμν. Κῶς.: "Εχει μιὰ γουργούλ-λα (ἔχει μεγάλην κεφαλὴν, εἶναι ἀνόητος) Κῶς. Πᾶψε, ρε γουργούλ-λα, μὴ μιλάς αὐτόθ. Γουργούλ-λα ποῦ 'σαι! (εἶσαι ἀνόητος) Κάλυμν. || Φρ. Καλὰ γὰ κόβτζει ἡ γουργούλ-λα σου! (γὰ=δὰ· εἰρωνικῶς ἐπὶ ἀνοήτου) Κῶς. 4) Ὁ λάρυγξ, ὁ λαίμους Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Κόρινθ. Τρίκκ.) — Λεξ. Δημητρ.: Παροιμ. Ἀς χαρῇ ἡ γουργούρα κι ἄς κοπῇ ἡ ποδάρα (ἐπὶ τοῦ ἀδιαφοροῦντος διὰ τὰ δυσάρεστα ἐπακόλουθα τῆς λαίμαργίας) Γορτυν. Ζάκ. Κόρινθ. Τρίκκ. Συνών. παροιμ. Ἀς φάῃ ἡ λαιμάρα κι ἄς κοπῇ ἡ ποδάρα. Ἀς χαρῇ τὸ γουργουράκι κι ἄς κοπῇ τὸ ποδάράκι. Ἀς χαρῇ γουργούρι κι ἄς κοπῇ κεφάλι. 5) Φάραγξ Κύπρ. 6) Ἡ βιαία περιστροφή, τὸ στροβίλισμα Ἡπ. (Βίτσ. Ζαγόρ. Ἰωάνν.): Τοῦ 'δωκι μιὰ ποῦ τὸν ἤφιρι γουργούρα Ἰωάνν. || Φρ. Τοῦ ἤφιρι τοῦ κιφάλ' γουργούρα (τὸν ἔφερεν εἰς δύσκολον θέσιν, τὸν ἐστενοχώρησε πολὺ) Ζαγόρ. Συνών. βουρβούρα. 7) Ὁ ἥχος, ὁ προκαλούμενος ὑπὸ τῆς κώπης ἢ κατὰ τὴν ρίψιν ἀντικειμένου εἰς τὴν θάλασσαν Κύθν. Μύκ.: Φρ. Θὰ σὲ ρίξω 'ς τὴ θάλασσα νὰ κάνης γουργούλες (θὰ σὲ πνίξω) Μύκ. Συνών. φρ. Θὰ σὲ ρίξω 'ς τὴ θάλασσα νὰ κάνης μπουρμπουλήθρες. Συνών. εἰς λ. βουρβούρα 1. 8) Οὐράδιον, κώπη ἐλικοειδῶς ἐκατέρωθεν ἐλαυνομένη ἀπὸ τῆς πρύμνης τῆς λέμβου πρὸς προώθησιν αὐτῆς Θεσσ. (Τρίκερ.) Κύθν. Προπ. (Κύζ.) Ψαρ. — Ν. Κοτσοβίλ., ἐνθ' ἄν. Α. Παλάσκ., ἐνθ' ἄν. Α. Σακελλαρ., ἐνθ' ἄν. (D.C. Hesseling, ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. 304 Πρω. Δημητρ.: Τραυῶ γουργούρα (πλέω κινῶν τὸ οὐράδιον) Κύθν. 9) Ἡ κωπηλασία Δαρδαν. Χίος — Ν. Χαλιόρ., ἐνθ' ἄν. 10) Εἶδος νήξεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ κολυμβῶν κινεῖ ἡνωμέναις τὰς χεῖρας του ἐν εἰδεί στροφάλου καὶ δημιουργεῖ οὕτω χαρακτηριστικὸν θόρυβον Μύκ.: Ὁ Γιώρ' κάψ' γουργούλα. 11) Ἀντικείμενον παιδιᾶς ἐκ ξηροῦ περικαρπίου καρύου ἢ ἐκ μικροῦ τεμαχίου ξύλου διαπερώμενον ὑπὸ νήματος καὶ χρησιμοποιοῦμενον ὡς σβούρα Πελοπν. (Καρδαμ.) Στερελλ. (Δωρ.) 12) Παιδιά, καθ' ἣν εἰς ἐκ τῶν παιζόντων παιδῶν λαμβάνει νόμισμα εἰς τὰς χεῖράς του καὶ κινῶν τοῦτο ἐντὸς τοῦ κοίλου τῶν ἡνωμένων παλαμῶν του, ἐρωτᾷ ποῖαν ὄψιν τοῦ νομίσματος ἕκαστος τῶν ἄλλων προτιμᾷ. Μετὰ ταῦτα ρίπτει τὸ νόμισμα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ νικᾷ ἐκεῖνος, ὅστις ἐπέτυχεν τὴν ὄψιν τοῦ νομίσματος Ζάκ. Συνών. κουρσιτό. 13) Ξύλινον ἐργαλεῖον τῶν κτιστῶν, καλούμενον οὕτως ἐκ τοῦ ἤχου τοῦ παραγομένου κατὰ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ Μακεδ. (Ζουπάν.) 14) Εἶδος μικροῦ στρογγυλοῦ κώδωνος αἰγοπροβάτων Πελοπν. (Γορτυν. Λάλ.): Οἱ γουργούρες εἶναι μικρὰ κονδοῦμα Λάλ.

γουργουράκι τό, Ἀντίπαξ. Ζάκ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Παξ. — I. Βερέττ., Παροιμ., 68 γουργουράκι Πελοπν. (Λακων.) γουργουράκι Προπ. (Κύζ.) — Σ. Δεινάκ., Ἀθηνᾶ 42 (1930), 226.

Ἐκ τοῦ οὐς. γούργουρα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) Μικρὸν ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ὕδατος μετὰ λαίμου στενουμένου καὶ εὐρυνομένου ἐναλλάξ κατὰ τὸ μῆκος αὐτοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἔχοντος ἐσωτερικῶς διάτρητον διάφραγμα, ὥστε τὸ ὕδωρ ἐξερχόμενον νὰ ἤχη Προπ. (Κύζ.) — Σ. Δεινάκ., ἐνθ' ἄν. Συνών. γούργουρα 2β. 2) Λαίμους, λάρυγξ Ἀντίπαξ Ζάκ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. Παξ. — I. Βερέττ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἀς χαρῇ τὸ γουργουράκι | κι ἄς κοπῇ τὸ ποδάρι (ἐπὶ τῶν ἀδιαφορούντων διὰ τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα τῆς λαίμαργίας των) I. Βερέττ., ἐνθ' ἄν.: Συνών. παροιμ. Ἀς χαρῇ ἡ γούργουρα κι ἄς κοπῇ ἡ ποδάρα. Συνών. γούργουρα 4.3) Τεμάχιον κεραμίδος ἀποστρογγυλοποιηθὲν διὰ τῆς τριβῆς ἐπὶ λίθου Πελοπν. (Λακων.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουργουράκι Σύρ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουργουράκης Ζάκ.

γούργουρας ὁ, Ἄνδρ. Ἀντίπαρ. Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν. Μέτρ.) Ἰθάκ. Κάρπ. Κέρκ. (Ἀργυρῶδ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Κύθηρ. Κύθν. Κυκλ. Κύπρ. Λέσβ. Νίσυρ. Πάρ. (Νάουσ.) Πελοπν. (Μάν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σίκιν. Σύμ. Τῆν. Χίος — I. Βενιζέλ., Παροιμ.², 171, 48 — Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ. Μπριγκ. Βλαστ. 386 Πρω. Δημητρ. γούργουρας Ἡπ. Θεσσ. (Ἀλμυρ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Νιγρίτ.) γούργουρας Ἀδραμ. Λέσβ. Μακεδ. (Σιάτ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σάμ. Φοῦρν. Χίος — Λεξ. Γαζ. (εἰς λ. βρόχος) Λάουνδ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 386 Πρω. Δημητρ. βούργουρας Κάρπ. Ρόδ. βούργουρας Κύπρ. βούργουρας Κύπρ. ούργουρας Κάρπ. γούργουρας Λεξ. Δημητρ. γούργουρας Καππ. (Σίλ.) γούργουλος Εὐβ. (Κουρ.) Σκυρ. βόρβουρας Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γούργουρος, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γούργουρας, βλ. Χωνιάτ. 606, 24 (ἔκδ. Βόνν.) «τὴν γυναικείαν ἐντροπὴν ἀπορρίψασα διὰ τοῦ γουργούρου αὐτῆς κλώζους καὶ ἐρευγμούς ἐποίει καὶ σφυριγμούς μεγάλους ἐξέφερεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτῆς» καὶ I. Σταφιδᾶ, Ἰατροσόφ. (τοῦ ἔτους 1384) ἔκδ. Ε. Legrand, B.G.V. 2, σ. 3, στ. 63 «Πετεῖνου γούργουραν καῦσε τον εἶτα τρῖψε τον καὶ ποίησον οἶον τὸ ἀλεύριν ψιλὸν καὶ πότισον αὐτὸν κατὰ πρῶι νηστικὸν μετὰ τὸ χλῖον τὸ νερόν» Πβ. καὶ Πρόδρομ., 2, 19 (ἔκδ. Hesseling - Pernot, σ. 38, 40). Ὁ τύπ. γούργουρας καὶ παρὰ Γερμ. Βλάχ. Σομ.

1) Ὁ ἰδιάζων ἥχος ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς ἐντὸς τῶν ἐντέρων μετακινήσεως ὑγρῶν ἢ ἀερίων, ὁ βορβορυγμὸς Ἡπ. Θεσσ. Λέσβ. Σκυρ.: Αἰνίγμ.

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ βουνά | γούργουλος κατρακυλᾷ (ἢ πορδῇ) Σκυρ. Κότσ' νους φίδαρους 'ς τ' δραχ' λιὰ τ' | γούργουρας μέσα 'ς τὴ τζ' λιὰ τ' | τσί φοντιά 'ς τοῦ βαπαλᾶ τ' (= εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὁ ναργιλῆς) Λέσβ. Συνών. εἰς λ. γούργουρα 1. 2) Ὁ θόρυβος ἐκ τῆς ροῆς τῶν ὑδάτων διὰ μέσου τῶν σωλῆνων καὶ τῶν ὀχετῶν Ἡπ. Διὰ τὴν σημασ. πβ. τὸ παρ' Ἡσυχίῳ «γοργύρα· ὑπόνομος, δι' οὗ τὰ ὕδατα ὑπεξέρει». β) Σωλὴν βρύσης Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Σιάτ.) 3) Ὁ λάρυγξ, ὁ λαίμους Εὐβ. (Κουρ.) Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Ἰθάκ. Καππ. (Σίλ.) Καρπ. Κεφαλλ. Κύπρ. Νίσυρ. Τῆν. Χίος — I. Βενιζέλ., Παροιμ.², σ. 171, ἀρ. 48 — Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ. Γαζ. (εἰς λ. βρόχος)

